

INFO

**Každý pátek
v postní době křížová cesta
v kapucínském kostele
po večerní mši svaté.**

Popeleční středa - den přísného postu

Ve středu 10. února
začínáme popeleční středou
postní dobu.

Mše svatá s žehnáním popela
a udělováním popelce
se bude konat v 18 hodin
v kapucínském kostele
na nám. Míru.

**Nebude ranní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Zábouři
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Zábouři

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Věrnost Františka Purše (De fidelitate Francisci Purš)

V pondělí, po třetí neděli adventní, 14. prosince 2015, k sobě Pán Bůh povolal pana Mgr. Františka Purše, váženého občana našeho města a člena naší farnosti. Žádušní mše svaté se zúčastnilo mnoho občanů, oficiální zástupci města; z Železného Brodu přibyl na Mělník i někdejší probošt P. Jan Jucha, MS. Onen 17. prosinec byl ale nejen časem truchlení, ale i děkování za vzácnou osobnost zemřelého, byl příležitostí k modlitbě za spásu jeho duše, také za ty, kteří se s ním přišli rozloučit, i za celý kraj. Výjimečnost onoho dne zdůraznil důstojný hlas zvonů proboštského chrámu, které rozezvučeli Mělničtí zvoníci vděčící panu Puršovi přinejmenším za zasvěcená slova uvozující jejich návštěvnickou knihu. Těch, kteří zemřelého právem považují za svého dobrodince, je však mnohem více.

S osobností Františka Purše můžeme spojit řadu kladných vlastností. Po skončení žádušní mše sv. o něm pěkně svědčil pan Jiří Červinka, jeho celoživotní přítel a v posledních letech i spoluobytel z mělnického centra seniorů. Domnívám se, že osobnost Františka Purše můžeme přiléhavě popsat také s pomocí latinského slova fidelitas, které se překládá jako věrnost, spolehlivost, oddanost, upřímnost nebo také poctivost či svědomitost. Na prvním místě je třeba zmínit věrnost katolické církvi. K víře vedla Františka Purše především jeho matka, od chlapeckých let ministroval a příležitostně u oltáře přísluhoval ještě během 50. let, než mu bylo nadřizovány naznačeno, že taková činnost je s postavením učitele v lidově demokratickém státě neslučitelná. V následujících desetiletích pan Purš oddaně sloužil Mělníku jako učitel, ředitel školy, jako konzervátor památkové péče, jako historik a popularizátor regionální historie a krátký čas i jako archivář. Jeho společenská angažovanost se vcelku pochopitelně neobešla bez angažovanosti politické. Na rozdíl od mnoha jiných však František Purš svůj život jako katolík i uzavřel. Byl spolehlivým návštěvníkem nedělních mši svatých, o slavnosti Nejsvětější Trojice putoval na Chloumek a v polovině září ke sv. Ludmile. Zájem a starost o místní památky křesťanského umění dal mnohokrát najevo jako památkář, autor populárních článků i jako člen Mělnického osvětového a okrašlovacího spolku.

Věrnost osvědčil František Purš i vůči své manželce, která byla dlouhodobě nemocná a o kterou svědomitě pečoval. I v tomto může být pro nás inspirujícím vzorem. Osud jeho generace byl v mnohém těžký a on patřil k těm, kteří pod tímto břemenem nepadli, ale povyrostli v sebekázní. Kéž bychom, chceme-li žít svátostně, tj. nerozlučitelné manželství, byli s to nabýt podobné statečnosti, až náš vztah zastíní nemoc nebo jiné vážné těžkosti. Můžeme rovněž hovořit o věrnosti Františka Purše jeho povolání učitele. V této roli jej ostatně poznala velká část současných Mělničanů – většina těch, kteří se k němu po letech s uznáním hlásili a hlásí. Je to pro ně „pan Učitel“ nebo „pan Ředitel“. Osobním příkladem slušnosti a poctivosti jim mohl František Purš předat i leccos o Bohu, neboť pravda, krása a dobro jsou vždy od Boha a také k němu vedou. Konečně třeba zmínit jeho věrnost rodnému městu a kraji (pestrou paletu jeho veřejné činnosti jsme naznačili výše).

Sv. Jan od Kříže, karmelitán a mystik 16. století, jehož si v Církvi připomínáme 14. prosince, napsal, že při posledním soudu nebudeme posuzováni podle toho, co vše jsme vykonali, ale podle toho, jak moc jsme milovali. Máme naději, že Pán Bůh přijal Františka Purše mezi své věrné. Pamatujme na něho nejen ve vzpomínkách, ale i v modlitbě. A mějme – i kvůli němu – v úctě naši katolickou církev, naši vlast a třeba i latinu, z jejíž znalosti František Purš jako badatel i jako stylista nemálo těžil a která v naší zemi po staletí zprostředkovávala duchovní i kulturní hodnoty. (jn)

POSTNÍ SBÍRKA 2016

Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit, a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku a přinést na květnou neděli do kostela?

Milí farníci, letošní postní sbírku bychom chtěli věnovat na restaurování kříže na kněžské hrobce na mělnickém hřbitově sv. Václava. Předem srdečně děkuji.

P. Jacek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Zábouři, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Postní doba nás zve na cestu domů

Příprava na Velikonocce

Začneme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnovení chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná na Popeleční středu udělováním "popelce" - sypáním popela na hlavu s výzvou: "Obraťte se a věřte evangelium" (Mk 1,15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života. Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují. (Poznámka: druhá varianta doprovodných slov k sypání popela na hlavu: „Pamatuj že jsi prach a v prach se navrátíš“)

Cesta k Otci, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a hostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu. Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. „Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil...“ (Lk 15, 20) Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství. (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bohu, nechat se Bohem milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak "negativní" aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt "pozitivní": rozhodnutí pro dobro. V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání, jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky v postní době - prostředky na cestě obrácení 1. Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé

i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět. Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti

2. Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrže něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe... Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

3. Almužna, činění dobra

„Almužnou“, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavené... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní příkázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem. České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

Popeleční středa

Proč zrovna středa? Protože o nedělích postní doba není...

Popeleční středou vstupují věřící do čtyřicetidenního postního období, které je přípravou na oslavu Velikonoc. V liturgickém kalendáři katolické církve je to středa, která předchází první neděli postní a označuje začátek postní doby. Datum Popeleční středy je tedy pohyblivé jako i Velikonoce. Začátek postní doby byl v průběhu dějin přesunut ze 6. neděle před Velikonocemi na předcházející středu, aby se z postní doby vyčlenily jednotlivé neděle, které nejsou chápány jako postní den.

Popelec znamená: „Jsi a budeš prach“

Na Popeleční středu se věřícím na čelo uděluje znamení kříže popelem. Přijetí popelce je znamením pomíjivosti člověka a odhodlání zříci se zlého jednání (hříchu). Tento symbol je převzatý z biblické tradice. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, své zlé jednání a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí posvěcených v předešlém roce na Květnou neděli.

„Jak důležité je slyšet a přijmout tuto výzvu právě v této naší době! Jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu.“ (Benedikt XVI.)

Výzva k obrácení a pokání

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání, která zaznívá na Popeleční středu, nemíří především na vnější skutky, „žíněné roucho a popel“, posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání a obnovu. Bez toho by vnější kající skutky zůstaly neplodné a lživé. Vnitřní obrácení motivuje k tomu, aby se takový postoj projevil i navenek. Jde o radikální rozchod s hříchem, což znamená odvrácení se od zla a naopak nové zaměření celého života k Bohu.

Toto obrácení ovšem není výsledkem jen jakési „duhovní gymnastiky“, ale je především působením samého Boha v životě člověka. Bůh nám dává sílu a možnost začít znovu. Když objevíme velikost Boha

a jeho pozitivní vztah k nám, snažíme se odpovídat adekvátním způsobem.

Popele se dříve užívalo i jako čisticího prostředku

Na Popeleční středu se po evangeliu žehná popel a přítomným se jím dělá na čele znamení kříže. Popel symbolizuje obrácení. Má nám připomínat, že jsme prach a v prach se obrátíme, jak zní stará formule při udělování popelce. Popele se dříve užívalo i jako čisticího prostředku. Toto znamení nás tedy vybízí, abychom vstoupili do postní doby vědomě a prožívali ji jako čas vnitřního očišťování. Máme zapotřebí důkladně pročistit všechno, co se za celý rok proplížilo do našeho srdce a poskvnilo je.

Brána milosrdenství v Bozkově

V neděli dne 17. ledna 2016 se to na prostranství před bozkovskou farou hemžilo stovkami hlav poutníků, mezi kterými se zelenala liturgická roucha jáhnů a kněží. Věřící se shromáždili proto, aby podle pokynu papeže Františka prošli branou milosrdenství. A tak úderem desáté hodiny se vydal průvod jáhnů, kněží a stovek věřících, vedený litoměřickým diecézním biskupem Janem, zasněženou cestou k poutnímu chrámu Navštívení Panny Marie. Průvod pějící hymnus zastavil před zavřenou chrámovou branou s ozdobným nápisem „Porta misericordiae“. Otec biskup se dožadoval jejího otevření trojnásobným úderem biskupskou berlou do dveří tak vehementně, že se část její hlavice ulomila. To však nebylo na závadu.

Brána se otevřela a davy věřících se nahruly do kostela. Místečko nezůstalo v něm volné. Od oltářní mříže až po východ. Zaplněny byly všechny ambity, jablko by nepropadlo. Byla zahájena sváteční bohoslužba a tím okamžikem zazářila v kostele slavnostní, ale milá atmosféra. Otec biskup všechny pěkně přivítal, připomenul že do příštích dějin Božkova bude asi zařazena událost, jak si biskup rozbil berlu o kostel. Celou slavností se ale nesly myšlenky svátečního otce Františka. Ty myšlenky, které byly základem jeho vyhlášení letošního Svatého roku Milosrdenství.

„Budme milosrdní jako Otec!“ nabádá nás Pán Ježíš. Co to znamená, jak tomu máme rozumět? Svatý otec nám to vysvětluje. Na každého bližního máme hledět s láskou a s milosrdenstvím. Příkladem nám může být rozhodnutí Pána Ježíše, který pohlédl na neoblíbeného celníka Matouše, a vyvolil si ho za svého apoštola. Tento služebník římských okupantů se potom stal jedním z Kristových nejvěrnějších. Dalším příkladem je nám život svátečního Pavla. Zbožná účast na této krásné slavnosti každému z nás obohatila duchovní život. Pobyt v bozkovské poutní farnosti, o kterou se bezmála již dvacet let vzorně starají Misionáři Matky Boží z La Salette, je ostatně pokaždé pro každého poutníka velice příjemným zážitkem. Také tentokrát byla organizace pouti na jedničku s hvězdičkou.

Po bohoslužbě připravili Saletini v místní sokolovně milé pohoštění. Horký čaj pro zahřátí, chutný guláš, nebo báječná polská pochoutka z masa a pikantního zelička (bigos - dílo otce Jana MS - správce farnosti v Železném Brodě). Pohoštění probíhalo v prostorné tělocvičně a mělo (dá se říci) naprosto rodinný ráz. To využily ihned děti. Měly dostatečné místo na hry a pobíhání. Bylo jim to dopřáno, protože rodiče se věnovali povídání se známými, nebo novému seznamování. Mezi tím vším hemžením se kmitaly kleriky Saletinů, kteří si měli také co povědět se známými, kterých za těch téměř dvacet let mají v Čechách opravdu hodně.

Odpoledne jsme se ještě jednou všichni sešli v kostele a vyslechli jsme zajímavou přednášku sester z kongregace Sester Matky Božího milosrdenství. Naši pouť jsme zakončili v kostele modlitbou „Korunka k božimu milosrdenství“ a přijali Boží požehnání na cestu. Místní - i lidé z okolí - se rozešli do svých domovů. My kteří jsme přijeli z různých míst Čech, jsme nasedli do aut a autobusů.

Nezbývá víc, než říci: „Pán Bůh zaplať za ten krásný den a za vzpomínku, kterou si na něj dlouhou dobu v duchu ponese.“

J.Č

Získání odpustků v rámci Svatého roku milosrdenství

Odpustky vázané na Svaté brány

Svatý rok milosrdenství je velkou příležitostí k získávání odpustků pro sebe nebo pro duše zemřelých. Papež František uvádí běžné podmínky pro získání odpustků, které známe např. z modliteb za zemřelé, ale připojuje ještě další dvě podmínky:

1. vykonat svátost smíření
2. účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání
3. pomodlit se za Svatého otce a na jeho úmysl, které nosí ve svém srdci pro dobro církve a celého světa (např. Otče náš a Zdravas Maria)

Tyto tři výše uvedené podmínky lze vykonat řadu dní před tím či po tom, kdy je vykonán předepsaný odpustkový úkon, nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpustkový úkon - na daném místě se pomodlit modlitbu Otče náš a Vyznání víry.

Papež ale do podmínek vložil ještě další dva body:

1. jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť ke Svaté braně (podle fyzických možností každého člověka)
2. zamyšlení či rozjímání na téma milosrdenství

Odpustky vázané na skutky milosrdenství

Svatý otec ale touží rozšířit možnost získat odpustky i na další okamžiky našeho života. Proto je možné získat odpustky Svatého roku také při konání skutků milosrdenství! Papež ve svém dopisu Rino Fisichellovi píše: „Prosil jsem, aby církev v tomto Roce milosrdenství znovu objevila bohatství skryté ve skutcích duchovního i tělesného milosrdenství. Zkušenost s milosrdenstvím lze totiž nejlépe poznat právě prostřednictvím konkrétních projevů, jak nás to učil i Ježíš. Vždy, když některý věřící osobně vykoná jeden či více z těchto skutků, bezpochyby tak získá i odpustky spojené s tímto Svatým rokem.“

SKUTKY TĚLESNÉHO MILOSRDENSTVÍ

1. Sytit hladové
2. Dávat pít žíznavým
3. Oblékat nahé
4. Ujímat se lidí bez domova
5. Navštěvovat nemocné
6. Navštěvovat vězněné
7. Pohřbívat zemřelé

SKUTKY DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ

1. Radit pochybujícím
2. Poučovat neznalé
3. Napomínat hříšníky
4. Těšit zarmoucené
5. Odpouštět urážky
6. Trpělivě snášet obtížné lidi
7. Modlit se za živé i zemřelé